

Dani bá hezszólásai.

Ejnye, hogy a nehéz bánat kuporodjék reja annak az Antáninak a mejje kalánjára. Aszongyák, hogy esment essze akar jöni. Igaz, hogyhát nekem nem igen vóna belészólásom az ők dolgikba, de istálom aláson, hogy ha ők beléütik az orrikat a mijénkébe, akkor ejsze, én es belészólhatok az övékébe. Mán pediglén istálom, eddigelé — amióta ezek a hengér oláhok bémárkolták az ország becsülettjét, — furtonosan ugy esett a dolog, hogy amikor a nagy antánt essze csafarodott konferenciára, akkor a kötél es esszébb csafarodott a mü nyakunk körül. Most a gyülesiket Genuába tarcsák. Vajon métt nem tarcsák mán a Gyhennába? Abba legalább a küsőbbik antánt es beléférne.

*

Aszongyák, hogy a franciák országgyülesége megszavazott egy néhány ezer pengő forintot azoknak a magyar diákoknak, akik Páris várossába akarják az eszmélettyiket kifejeleszteni. Hát ha megszavalták, jól tették. Legalább egy cseppett belékerekednek a jómódba a deák legénkék.

Csakhogy hát ugy van véle az ember istálom, hogy ha innét nézzük a dolognak a tárgyilagosságát, innét fehérnek láccik, de másfelőlről nézvést feketének. Met istálom alásan, ha csak innét csafaritsuk Páris felé a tekintetünket, olyan fehérnek láccik, mint éppen az édeslé. Hogyha pediglén onnét nézzük Trianon várossát, akkor minnyát oda csafarodik az eszmélettye az embernek, hogy ha velünk nem szavaltattak vóna meg előbb egy néhány billiomot, vajon ökemiék megszavalták vóna-e a néhány ezeret? Nem biz ők istálom.

*

A suj tudja, hogy s hogy nem, elejibe kerekedett a tekintetemnek egy igen-igen kacafántos báli cédola, amijiknek olyanformálag eszközlődik az akusztikája, hogy aszongya A Szegedi F. J. Tudomány-egyetem zsidó hallgatói báli mulatságot rendeznek aszongya.

A Zikentán urék ujságjából pediglén — amilyiket Egyenlőségnek hinak s méges azt írja, hogy az ők fajtájik különbözik a többitől — epeg a minapába olrasám, hogy hát a zsidók nem idegenek, hanem izmaelita magyarok, aszongya. Hát hallgassák meg istálom én olyanformálag ókumulálom ennek a dolognak a perspektíváját, hogy ha ezután es ijen kacafántos változatosággal eszközlődik a faji körülményeknek a tényálladéka, akkor a jövődöbeli báli cédolára tán még ugy üttetik reja magikat ezek a mozikás fogadó legények*, hogy hát a Szegedi F. J. zsidó egyetem hallgatói nagy báli mulatságot rendeznek, amijikre a tisztelt címet és bécsés családját ezennel meghíjják.

Ugy kénék, hogy akkor a hivatlanok es képviselve legyenek a bálon . . .

* Székelyországban a báirendezőket titulálják ihyeténképpen.

Avárosi gőzfürdő gyógyfürdő osztálya teljesen felszereltetett és megnyilt. Hideg gyógy, félfürdők, szénsavas, villamos, sziksós stb. gyógyfürdők; villamos és kézi gyögmasszás, pakolás, hőlégszekrény, stb. férfiak részére reggel fél 7-től délután 1-ig, nők részére reggel fél 7-től délután 1-ig, nők részére délután 2—7-ig állandóan üzemben. Az orvosi rendelést dr. Szabó József egy. magántaná, az egyetemi ideggyógyászati klinika vezetője látja el, aki rendeléseket magánbetegek részére is délután 3-tól fél 5 óráig tart, a fürdő orvosi rendelőjében.

Farsang Babylonban.

Fojtó csendü, vagy vásári lármás vidéki városokban s álmodtató tanyaházakban szerte hányan álmodják, vágyják a mesevárost: Budapestet! Futni az ezerszáju pletyka, a nyomasztó nyugalom elől, menekülni a csillogó patinájú Budapest—Babylonba színház és zene és új táncok elébe hányan akarnak! És hányan takarják a tanulás, látás fátyol leplébe, feltörő vágyuk az élni, élvezni akarás után! Egy csonka ország minden részéből vonja magához az élvezetek, a pénz hetyke lovagjait, lányait, csodáratárgult szemü, talán ártatlan lelki gyermekeit büvös, delejes erővel Babylon. És jönnek friss erővel erősíteni a bomlott várost. Jönnek farsangi vidám kedvvel, szemükben az Élet tüzevel. Jönnek nagy akarással, szenvedéllyel, hangzatos szavakkal, gondolatokkal. Jönnek örülni — talán munkába is jönnek — jönnek a Jövő elébe. Felszivja valamennyit mind, mind a város. Ha ugy tetszik a szeszélyes, babyloni isteneknek — élvezeteknek, pénznek — feledtetik sokakkal az álmos szemü multat. Feledtetik s ma még hamis csillogásuk kápráztatja tágult pupillájukat. Ma még kevesen látják a rózsaszínü ködök mögött a Jövő rettenetét. Hogy majd egyre többen fognak bolyongani szívükig érő nagy keserüséggel, csalódással, növekvő fájásokkal Babylonban. Egyre többen, lélekben fáradtan, megkopottan. Mint váratlan, idegbetépő sikoly, mint a zuhanás végtelen ürben, vergődő, nyugtalan álmaikban ugy fekszi majd meg üzetett Életüket a város s szívükben egyre szintelenebbre halkulnak a tegnapi kacagások.

Halkan szítálva vonja patyolat fehérbe fekete Babylont a hó, puhára ágyazva csörgő, farsangi szárok előtt az utat. Babylon mulat. Új vágyak vivnak új tusákat. Új bachanáliáknak jött el órája. Tetőpontján áll a farsang s a pénzért törtető vad nappali Élet után ugy várják kigyuladni az esti tüzeket színházban, báli termekben, az agyban, a vérben, hogy jöjjön a mámor . . . Ugy várják . . . Mintha külvárosi örömtanyák söpredéke, olcsó utcalányok serege irányítaná az izlést, divatot ma Babylonban. Mintha a legalantasabb szenvedély iett volna urrá örületükben: *shymmit* lejtenek, *jazz band* zenére ölelkeznek s századszor tapsolják színre a *Fi-Fit*, *Zazát* és a többit. Ugy látják, hogy a társadalom egyik osztályához se tartozó csöcselék rablott el mindent, ami érték. Hogy magához méltó istent imád: a pénzt. Hogy az Élet göröngyös útját pénzzel egyengetve könnyen elért mindent. Most még, ma még az anyagi fölény adta hatalom magaslatairól irányítja az Életet kloakákából magával hozott izlése szerint. Hangos az Élet Babylonban. Hangos és derüs. Nappal és éjjel. Szürke háztömbök csak ugy ontják a nőket, Kevesebb a férfi. Vagy talán kevésbbé feltűnőek? Százezres szörmék alól ki-ki vilan a puderes láb, a mell, a nyak és keskeny női bokák fölött pókhálószerü harisnyatakarta arany abroncsot is látni néha . . . Tarka az utca Babylonban. Széles szívárványszínü szalagba folynak — homályos szemek előtt — a kirakatok perverz tónusu szinei, körülölelve az utca hömpölygő sokaságát. Pár nyultarcu, kopottas emberárnyék is ödög a sokaságban, majd tovatűnik szűk utcatorok sikátorán. Ki csodák voltak? Senki se kérdi.

Nehéz lélegzetü a nappal, alig-alig várják érkezni az estet. Alig, alig várják. A kéjt, a mámort. Hogy buja, érzékingerlő egybepárált illatoktól körül lengve vonagló testtel siessenek a szép Jövő, az élvezetek elébe, sikamlós utjain a pénznek. A halkszavu, finom tónusu multból, tegnapi tisztaságból, az egyedül